

РЕШЕНИЕ

№ 7558

гр. София, 29.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 26.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **6613** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по [чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс \(АПК\)](#), във вр. [чл. 27 и сл. Закона за управление на средствата от европейските структурни и инвестиционни фондове \(ЗУСЕСИФ\)](#).

Образувано е по жалба на Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ –МВР /ГДПБЗН-МВР/, представлявана от директора – гл. комисар Н. Н., чрез процесуален представител юрисконсулт И. В. срещу Решение от 26.06.2020 г. на Ръководителя на

Управляващия орган на Оперативна програма "Околна среда 2014 - 2020 г. за определяне на финансова корекция по реда на [чл. 73 от Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове](#) в размер от 5 % от засегнатите от нарушенията и признати от УО на ОПОС за допустими за финансиране по ОПОС 2014-2020 разходи от стойността на договор № 1983опд-26/04.05.2020 г. с изпълнител [фирма] на стойност 1 197 905,92 лв. без ДДС.

В жалбата се поддържа, че оспореният акт е издаден в противоречие с материалноправни разпоредби и е незаконосъобразен поради немотивираност, необоснованост и недоказаност. Според жалбоподателя позоваването от административния орган на разпоредбата на [чл. 70, ал. 1, т. 9 ЗУСЕСИФ](#) в случая не е обосновано, предвид установената фактическа обстановка. Счита, че в тежест на административния орган е да докаже всички елементи от обективната страна на деянието, както и да изложи конкретни мотиви за тях в издадения административен акт. В тази връзка излага довод, че не е извършено твърдяното нарушение. Изразено е

искане за отмяна на оспореното решение за налагане на финансова корекция, поради материална незаконосъобразност, необоснованост и недоказаност.

В съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от юриконсулт В., която поддържа жалбата, претендира възнаграждение.

Ответникът, чрез юриконсулт З., оспорва жалбата и изразява искане същата да бъде отхвърлена. Представя подробна писмена защита и претендира присъждане на юриконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди данните по делото и доводите на страните, от фактическа и правна страна намира следното:

Жалбата е процесуално допустима, подадена в 14-дневния срок по [чл. 149, ал. 1 от АПК](#) от надлежна страна, адресат на акта, с право и интерес от обжалването.

Не се спори по делото, че между Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ –МВР /ГДПБЗН-МВР/ и Министерство на околната среда и водите е сключен административен договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ (ДФП) № Д-34-132 от 16.12.2019 г. за изпълнение на проект № BG16M1OP002-2.006-0001-C01 "Интегриране, надграждане и оптимизация на процесите по превенция, готовност и реагиране на рискове от природен характер“. Финансовата корекция е наложена на жалбоподателя след осъществен от страна на Управляващия орган последващ контрол на проведената от страна на възложителя ГДПБЗН-МВР обществена поръчка с предмет "Доставка на лични предпазни средства за нуждите на териториалните структури на Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ при МВР и сключен договор № 1983опд-26/04.05.2020 г. с изпълнител [фирма] на стойност 1 197 905,92 лв. без ДДС. Финансовата корекция е определена на основание [чл. 70, ал. 1, т. 9](#) и [чл. 73 ал.1 и ал.3 от Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове \(ЗУСЕСИФ\)](#) .

Съгласно [чл. 73, ал. 1 от ЗУСЕСИФ](#) актът за установяване по основание и размер на финансовата корекция се издава от ръководителя на Управляващия орган. Процесното решение е издадено от Ръководителя на УО на ОПОС. По силата на приложената по делото Заповед № РД-ОП-11/04.02.2020 г., Министърът на околната среда и водите е оправомощил главния директор на главна дирекция "Оперативна програма околна среда“ В. К. (подписала процесното решение) да изпълнява функциите на ръководител на УО на ОПОС, като определени функции са изключени изрично в заповедта и като такива, ще бъдат упражнявани лично от министъра. Делегирането на посочените правомощия е допустимо, съгласно чл. 5, ал. 2 от Устройствения правилник на МОСВ и [чл. 9, ал. 5, предложение последно от ЗУСЕСИФ](#). Следователно оспореният акт е издаден от компетентен орган.

Решение от 26.06.2020 г. на Ръководителя на Управляващия орган на Оперативна програма "Околна среда 2014 - 2020 г. е издадено в изискуемата от закона писмена форма - [чл. 59, ал. 2 от АПК](#) във връзка с [чл. 73, ал. 1 от ЗУСЕСИФ](#). Актът съдържа фактически и правни основания с оглед на изискванията на [чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК](#). Като фактическо основание за издаване на акта са посочени констатираните нередности по проведена обществена поръчка с предмет " на лични предпазни средства за нуждите на териториалните структури на Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“. Като правно основание за налагане на финансовата корекция са посочени [чл. 70, ал. 1, т. 9 от ЗУСЕСИФ](#) и [т. 11](#), буква „б“ от Приложение № 1 към чл. 2, ал. 1 от Наредбата за посочване на нередности,

представляващи основания за извършване на финансови корекции, и процентните показатели за определяне на размера на финансовите корекции по реда на ЗУСЕСИФ, приета с [ПМС № 57/2017 г.](#) (Наредбата).

При издаване на решението е спазена законово установената процедура съгласно разпоредбите на [чл. 73 ал.2 от ЗУСЕСИФ](#). Бенефициентът ГДПБЗН - МВР е уведомен с писмо с изх. № 4-006-0001-2-352 от 03.06.2020г., за вида на констатираните нарушения при осъществения контрол за законосъобразност на проведената обществена поръчка, като му е предоставена възможност да се запознае с констатациите на УО на ОПОС и да в случай на несъгласие е тях да изложи възражения си в 14-дневен срок, считано от получаване на писмото. С писмо изх. № 198300-4948 от 12.06.2020 г. от бенефициента са представени възражения срещу констатациите на УО на ОПОС, които доводи са обсъдени при издаване и формиране на волята на УО, обективизирана в процесното решение.

Съгласно [чл. 73, ал. 1 от ЗУСЕСИФ](#) финансовата корекция се определя по основание и размер с мотивирано решение на ръководителя на управляващия орган, одобрил проекта. В настоящият случай, установената от закона писмена форма е спазена, а оспореният акт е мотивиран, като са посочени както фактическите, така и правни основания за неговото издаване. В оспореният акт са посочени приетата за установена от административния орган фактическа обстановка и доказателствата, въз основа на които са установени фактите; цитирани са правните норми, послужили като основание за постановяване на административния акт. Същият съдържа изискуемите от нормата на [чл. 59, ал. 2 от АПК](#) реквизити.

Според настоящият съдебен състав, в производството по издаване на акта не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Принципът на правната сигурност изисква правната уредба да позволява на заинтересованите лица да се запознаят с точния обхват на задълженията, които тя им налага. Всъщност, правните субекти трябва да имат възможност да се запознаят по недвусмислен начин със своите права и задължения и да действат съобразно с тях. Това повелително изискване на правната сигурност се налага с особена строгост, когато правната уредба може да породи финансови последици, какъвто безспорно е настоящия случай (в този смисъл Решение от 21 юни 2007 г. на СЕС по дело S. R.-projecten, C-158/06, т. 25-26). В съответствие с този принцип, законодателят е регламентирал специални правила за процедурата по определяне на финансовата корекция по основание и размер.

Съгласно [чл. 73, ал. 2 от ЗУСЕСИФ](#), преди издаване на решението за определяне на финансовата корекция, ръководителят на Управляващия орган е длъжен да осигури възможност на бенефициера да представи в разумен срок, който не може да бъде по-кратък от две седмици, писмени възражения по основателността и размера на корекцията. От доказателствата по делото е безспорно, че на жалбоподателя е била дадена такава възможност и същият е упражнил правото си да направи възражения, поради което не се и твърдят нарушения на процесуалните норми до степен, нарушили правото му на защита по неотстраним при преценката на спора по същество начин.

По приложението на материалния закон съдът намира за установено следното:

Според разпоредбата на [чл. 2, т. 36 от Регламент № 1303/2013](#) нередност е: "всяко нарушение на правото на Съюза или на националното право, свързано с прилагането на тази разпоредба, произтичащо от действие или бездействие на икономически

оператор, участващ в прилагането на европейските структурни и инвестиционни фондове, което има или би имало за последица нанасянето на вреда на бюджета на Съюза чрез начисляването на неправомерен разход в бюджета на Съюза".

Съгласно разпоредбата на [чл. 70, ал. 1 от ЗУСЕСИФ](#) финансовата подкрепа със средствата на Европейските структурни и инвестиционни фондове може да бъде отменена само на някое от лимитативно посочените правни основания. Следователно, българският законодател приема, че всяко от посочените в [чл. 70, ал. 1 от ЗУСЕСИФ](#) основания води до нарушение на правото на Европейския съюз или на националното право, свързано с неговото прилагане и има или би имало като последица нанасянето на вреда на общия бюджет на Съюза, като води до отчитането на неоправдан разход в общия бюджет.

В тази връзка, в тежест на органа е на първо място да установи наличие на действие или бездействие на субект на правото, действащ в качеството си на икономически оператор, участващ в прилагането на европейските структурни фондове, което действие/бездействие има или би могло да има за последица нанасянето на вреда на бюджета на Съюза чрез начисляването на неправомерен разход в бюджета на Съюза. В случая органът твърди, че са налице едно нарушение, засягащо норми от [Закона за обществените поръчки](#). Това нарушение, ако бъде доказано като осъществено, ще попадне в хипотезата на [чл. 70, ал. 1, т. 9 от ЗУСЕСИФ](#) - нередност, съставляваща нарушение на правилата за определяне на изпълнител по глава четвърта, извършено чрез действие или бездействие от страна на бенефициера, което има или би имало за последица нанасянето на вреда на средства от ЕСИФ.

Съгласно [чл. 70, ал. 2 от ЗУСЕСИФ](#) нередностите по т. 9 се "посочват" в акт на Министерския съвет. Актът, който определя видовете нередности по смисъла на [чл. 70, ал. 1, т. 9 от ЗУСЕСИФ](#) в настоящият случай е [Наредбата за посочване на нередности, представляващи основания за извършване на финансови корекции, и процентните показатели за определяне размера на финансовите корекции по реда на Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове](#), приета с [ПМС № 57 от 28.03.2017 г.](#), (обн., ДВ, бр. 27 от 31.03.2017 г., в сила от 31.03.2017 г., изм., бр. 68 от 22.08.2017 г., в сила от 22.08.2017 г.)

Редът за налагане и извършване на финансови корекции е регламентиран в ЗУСЕСИФ и цитираната Наредба. Приложение намира и [НАРЕДБА за съществените изисквания и оценяване съответствието на личните предпазни средства](#), приета с [ПМС №5 от 11.01.2018г.](#) Приложими актове от законодателството на ЕС са [Регламент /ЕС/ № 1303/2013](#) и [Регламент /ЕС/ 2016/425](#).

Приложение намира и [Решение от 26.05.2016 г. на Съда на ЕС постановено по обединени дела C-260/14 и C-261/14](#).

В настоящия случай, страните не спорят относно установената с решението фактическа обстановка. Спорът е изцяло по правилното приложение на материалния закон и се свежда до отговор на въпроса дали в конкретния случай са налице всички материалноправни предпоставки за извършване на финансовата корекция. Изцяло в тежест на ответника е да установи наличието на правните основания за постановяването на финансовата мярка по обжалваното решение по силата на [чл. 170 от АПК](#).

Финансовата корекция се определя като отмяна на всички или част от публичния принос за дадена операция или оперативна програма [чл. 143, ал. 2 от Регламент 1303/2013](#) г. Посочената корекция се налага едва след като е констатирана от

управляващия орган нередност, която съгласно нормата на [чл. 2\(36\) от Регламент 1303/2013](#) г. изисква наличието на три предпоставки, които следва да бъдат осъществени и доказани. Същите са: 1. нарушение на правото на Съюза или на националното право, свързано с прилагането на тази разпоредба, 2. което да произтича от действие или бездействие на икономически оператор, участващ в прилагането на европейските структурни и инвестиционни фондове, 3. което има или би имало за последица нанасянето на вреда на бюджета на Съюза чрез начисляването на неправомерен разход.

Следва да се посочи, че нито националното законодателство, нито законодателството на Съюза поставят като изискване единствено наличието на реална вреда. Нередност може да съществува и тогава, когато е налице възможност за нанасянето на вреда на общия бюджет, като няма изискване да се докаже наличието на точно финансово изражение. Това тълкуване на разпоредбата на [чл. 2 \(36\) Регламент № 1303/2013](#) е трайно установено и в практиката на Съда на Европейския съюз дадено по повод на идентичните дефиниции в [Регламент № 2988/1995](#), [Регламент № 1083/2006](#), както и други секторни регламенти (виж [решение I. v C., C-199/03](#), EU: C: 2005: 548, т. 31; [решение C. L., C-465/10](#), EU: C: 2011: 867, т. 47; [решение F., C-59/14](#), EU: C: 2015: 660, т. 24; [решение W.](#), EU: C: 2016: 562, т. 44).

Основанията за налагане на финансова корекция са предвидени в нормата на [чл. 70, ал. 1 от ЗУСЕСИФ](#), докато нормата на [чл. 70, ал. 2 от същия закон](#) съгласно § 8, ал 2 и ал. 3 от с. з. препраща към приложението на [Наредбата за посочване на нередности, представляващи основания за извършване на финансови корекции, и процентните показатели за определяне размера на финансовите корекции по реда на Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове](#), приета с [ПМС № 57 от 28.03.2017 г.](#) (НАРЕДБАТА).

Целта на налагане на посочените финансови корекции е визирана в [чл. 71, ал. 1 от ЗУСЕСИФ](#), а именно да се постигне или възстанови ситуацията при която всички разходи, сертифицирани пред Европейската комисия да са в съответствие на приложимото право на Европейския съюз и българското законодателство. Следва да се посочи, че финансова корекция не е санкция, в този смисъл [Регламент \(ЕО Е.\) № 2988/95](#) чл. 4, [решение от 26.05.2016 г. по съединени дела C-260/14](#) и C-261-14,

[решение С-158/08](#) СЕС, [С-341/2013](#), [С-599/13](#) на СЕС, където се обяснява, че задължението за връщането на облага, недължимо получена чрез нередност не представлява санкция, а просто последица от установяване, че условията, необходими за получаване на облагата, произтичащи от правовата уредба на Съюза не са били спазени, като по този начин получената облага се явява недължима. С оглед на гореизложеното следва да се има предвид, че финансовата корекция като размер се определя пропорционално само за предвиденото финансиране от страна на европейските фондове, но не и това от бюджета на Република България или собствено финансиране.

Предметния обхват на проверката за нередности е определен в [Приложение № 1 към чл. 2, ал. 1 от НАРЕДБА за посочване на нередности, представляващи основания за извършване на финансови корекции, и процентните показатели за определяне размера на финансовите корекции по реда на Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове /ПМС № 57/2017/](#), където е предвидено, че нарушенията следва да са свързани с обявяване, оценяване и изпълнение на обществените поръчки по ЗОП.

В настоящият казус претендираното от страна на административния орган нарушение на националното право е свързано с наличието на ограничително изискване в техническата спецификация-част от документацията по проведената обществена поръчка.

За да формулира извод за наличие на нередност УО е приел, следното:

При определянето на предмета на настоящата обществена поръчка, възложителят не е съобразил задължението за спазване на принципите по [чл. 2, ал. 2 от ЗОП](#), като е поставил специфично условие в техническата документация, касаещо оторизация на потенциалните участници, а именно: участникът следва да декларира, че е производител на доставяните лични предпазни средства, а в противен случай следва да представи документ, издаден от производителя, даващ разрешение за

продажба на конкретното изделие на територията на РБ или изрично разрешение за доставката по предмета на поръчката, което води до необосновано ограничаване на конкуренцията за участие в обществената поръчка и е нарушение на [чл. 49, ал. 1](#) във вр. [чл. 2, ал. 1 т. 1 и ал. 2](#) от ЗОП.

Констатираното нарушение е квалифициран по т. 11 б. „б“ от Приложение № 1 към чл. 2, ал. 1 от Наредбата, и за него е идентифицирана финансова корекция в размер на 5% от засегнатите от нарушението и признати от УО на ОПОС за допустими за финансиране по ОПОС 2014-2020 разходи от стойността на горепосочения договор.

По отношение на вменено на жалбоподателя нарушение, съдът прави следните изводи:

Правилно и законосъобразно УО на ОПОС е приел, че при определяне предмета на поръчката, възложителят не се е съобразил със задължението за спазване на принципите по [чл. 2, ал. 2 от ЗОП](#), като е поставил специфично условие в техническата спецификация, което води до необосновано ограничаване на конкуренцията за участие в обществената поръчка и го е квалифицирал като нарушение на [чл. 49, ал. 1](#), във вр. [чл. 2, ал. 1 и ал. 2](#) и в тази връзка на основание т. 11 буква „б“ от Приложение № 1 към чл. 2, ал. 1 от Наредбата за посочване на нередности, представляващи основания за извършване на финансови корекции, и процентните показатели за определяне размера на финансовите корекции по реда на ЗУСЕСИФ, приета с [ПМС № 57/28.03.2017 г.](#), е наложил финансова корекция в размер на 5%. Констатацията на УО в случая е свързана с начина на определяне на кръга участници, при който възложителят не се е съобразил с разпоредбите на закона, техническите спецификации да бъдат формулирани по начин, който осигурява равен достъп на участниците до процедурата, без да се създават необосновани пречки пред възлагането в условията на конкуренция. Безспорно в случая, съобразно изискването в Техническата спецификация участници могат да бъдат: самият производител на доставяните лични

предпазни средства или участник, разполагащ с издаден от производителя документ с определено съдържание. Логически е изведен извода, че никое друго лице, което разполага с нужните пълномощия, но получени по силата на упълномощаване не от производителя, а от лице, притежаващо документ, даващ разрешение за продажба на изделията от производителя, не може да бъде участник в процедурата по възлагане на обществената поръчка.

Цитирани са разпоредбите на чл. 10 ал.1 от Наредба за съществените изисквания и оценяване съответствието на лични предпазни средства, както и Регламент ЕС 2016/425.

Съгласно чл. 9 от Регламента: Производителят може да определи писмено упълномощен представител. Упълномощеният представител изпълнява задачите, определени от производителя в пълномощното. С пълномощното на упълномощения представител се дава правото да извършва най-малко следното:

а) да съхранява ЕС декларацията за съответствие и техническата документация на разположение на националните органи за надзор на пазара в продължение на 10 години, след като ЛПС е било пуснато на пазара;

б) при обосновано искане от страна на компетентен национален орган, да предостави на този орган цялата информация и документация, необходими за доказване на съответствието на ЛПС;

в) да сътрудничи на компетентните национални органи, по тяхно искане, при всяко действие, предприето за отстраняване на рисковете, свързани с ЛПС, попадащи в пълномощното на упълномощения представител.

Чл. 10 от Наредба за съществените изисквания и оценяване съответствието на личните предпазни средства разписва, че производителят може да определи писмено свой упълномощен представител при спазване на изискванията на чл. 9 от Регламент (ЕС) 2016/425.(2) Упълномощеният представител изпълнява задачите, определени в пълномощното от

производителя.

От анализа на посочените разпоредби следва, че същите не визират забрана за упълномощаване от страна на производителя на други лица, които да дават разрешение за продажба, дистрибуция или внос на изделия от посочения вид.

Предвидените в Регламента забрани обхващат задълженията определени в член 8, параграф 1, и задължението за изготвяне на техническата документация, посочено в член 8, параграф 2, за които изрично е разписано, че не могат да бъдат част от пълномощното на упълномощения представител.

Несъмнено всяко изискване, което възложителят поставя е в някаква степен ограничително, без значение дали се отнася до критерий за подбор или е условие по изпълнението. Затова от значение е дали това ограничение е обосновано или не. Обосновани ще са тези изисквания, които са свързани с предмета на поръчката и които ще удовлетворят нуждите на възложителя от предоставянето на конкретната услуга. Обратното, изисквания, които са твърде специфични и не са свързани с предмета на предоставяната услуга, не могат да бъдат приети за обосновани и в този смисъл ограничават конкуренцията и поставят необосновани пречки пред участието на лица в процедурата за възлагане на обществената поръчка.

Безспорно е в случая, че в настоящата обществена поръчка са подадени осем оферти за участие, което показва минимално ниво на конкуренция. Следователно поставеното специфично условие в смисъла изложен по-горе води до необосновано ограничаване на конкуренцията за участие в обществената поръчка респ. налагането на финансова корекция от страна на УО за това нарушение се явява правилна и законосъобразна.

Правилни са изводите на УО за наличието на поставени изисквания, които са незаконосъобразни и необосновано ограничават участието на лица в процедурата, във връзка с което е констатираното нарушение. Според органа самото изискване за представяне на оторизация или документ, даващ разрешение за продажба на конкретното изделие на територията на РБ не е

ограничително, но е ограничително условието това да не може да се осъществи от упълномощен от производителя представител, респективно участници, разполагащи с подобна оторизация или документ да не бъдат допускани до участие в процедурата.

Неоснователни са твърденията на жалбоподателя за липса на нарушение на ЗОП. Поставянето на ограничително изискване в техническата спецификация винаги представлява само по себе си ограничение пред участието на икономическите оператори. Тези ограничения следва да са свързани с предмета на поръчката, нейната сложност, обема на изпълнението, количеството или стойността на поръчката, за да бъдат допустими от закона. Чрез поставените критерии, дори и да отговарят на посочените условия, не следва да се дава необосновано предимство или необосновано да се ограничава участието на стопански субекти в обществените поръчки. Т. е. възложителят е свободен да прецени чрез какви средства ще извърши подбор на участниците, стига тези средства да са съобразени със закона или пределите на оперативната самостоятелност на възложителя са очертани от императивните разпоредби на последния. Следователно, констатираното нарушение на чл. 49 ал.1 вр. [чл. 2, ал.1 т.1 и ал.2 от ЗОП](#) в случая, се явява нарушение с финансов ефект, за което на основание т. 11б.“б“ от Приложение № 1 към чл. 2, ал. 1 от Наредбата за посочване на нередности, представляващи основания за извършване на финансови корекции, и процентните показатели за определяне размера на финансовите корекции по реда на ЗУСЕСИФ, приета с [ПМС № 57/28.03.2017 г.](#), правилно е наложена финансова корекция в размер на 5%.

Размерът на финансовата корекция се определя като процент върху основата. В случая основата, от която органът е определил финансовата корекция, са засегнатите от нарушенията и признати за допустими разходи от стойността на договор № 1983опд-26/04.05.2020 г. с изпълнител [фирма] на стойност 1 197 905,92 лв. без ДДС., финансиран със средства по ОПОС

2014 -2020, поради което и основата на ФК се явява правилно определена.

Съдът не споделя доводите на жалбоподателя, свързани с обстоятелството, че предмета на поръчката е специфичен, което налага поставянето на подобно условие, както и че то не е попречило на конкуренцията. Именно защото предмета на поръчката е специфичен, което само по себе си предполага по-ограничен кръг участници, то поставянето на допълнителни ограничаващи, непочиващи на законови изисквания условия безспорно би се отразило на нивото на конкуренция, което би могло да бъде много различно , в случай че липсваше процесното условие.

Вярно е, че Регламента и Наредбата поставят изисквания към проектирането и производството на личните предпазни средства, не е спорно, че по процедурата значение има фактът в съответно представения документ /пълномощно, писмо, оторизационно писмо, договор и др./, да е изразена волята за разрешение за продажба на конкретното изделие или изрично разрешение за доставка . Спорен е въпросът доколко изискването този документ да изхожда единствено от производителя е ограничаващо и възпиращо участието на по-широк кръг лица в процедурата, които биха могли да притежават документи с нужното съдържание и воля, но произхождащи от упълномощен от производителя субект.

Съдът не споделя доводите на жалбоподателя, че в случай , че е налице такъв участник, то комисията в качеството на помощен орган на Възложителя има право да прецени дали отговаря на поставеното условие. Съобразно заложените от самия възложител изисквания, комисията би следвало да отстрани от участие лице, което не отговаря на поставените условия, в противен случай би допуснало друго нарушение, също водещо до налагане на финансова корекция, но квалифицирано по друг начин. Изтъкнатото в жалбата становище, че всеки един заинтересован стопански субект, независимо от неговата организационна форма и място във веригата на доставки би

могъл да участва в обществената поръчка не съответства на посочените изисквания в документацията по нея и не може да бъде споделено от съда, поради произволността му. Обстоятелството, че Решението за откриване на процедурата по обществената поръчка не е обжалвано също е ирелевантно, тъй като констатациите на потенциалните участници, свързани с характера на условията няма връзка с правомощията на органа по контрол на разходване на средствата, предоставени по ДБФП. Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че в административното производство не е доказано процесното нарушение да е довело до неправилен разход на бюджета на Съюза. Нито националното законодателство, нито законодателството на Съюза поставят като изискване единствено наличието на реална вреда. Нередност може да съществува и тогава, когато е налице възможност за нанасянето на вреда на общия бюджет, като няма изискване да се докаже наличието на точно финансово изражение. Това тълкуване е трайно установено и в практиката на Съда на Европейския съюз /така в т. 2 от диспозитива на [решение от 14.07.2016 г. на СЕС по дело С-406/14](#) г. /. Няма изискване да се доказва наличието на точно финансово изражение на констатираната нередност /така [т. 47 от дело С-465/10](#) на СЕС, Решение № 8095 от 26.06.2017 г. на ВАС по адм. д. № 1460/2017 г., 5-членен с-в и цитираната в него практика на СЕС/.

Освен горното следва да се посочи, че националният законодател е приел, че посочените в приложението към чл. 2, ал. 1 от Наредбата за посочване на нередности, представляващи основания за извършване на финансови корекции нарушения на [Закона за обществените поръчки](#) винаги създават възможност за вреда на бюджета на Съюза. С оглед на това тогава, когато съответното нарушение на [Закона за обществените поръчки](#) попада в някоя от категорията нарушения от приложението към чл. 2, ал. 1 от Наредбата е налице вреда на бюджета на Съюза и следва да се определи финансова корекция. В случая органът приел, че установеното нарушение попада в категорията

нарушения по т. 11 от приложението към чл. 2, ал. 1 от Наредбата, което визира заложените изисквания в техническите спецификации, които не са дискриминационни по смисъла на т.10 / а именно базирани на национални , регионални или местни изисквания/ от приложението, но ограничават достъпа на кандидатите или участниците, като го е подвел под конкретната хипотезата на б.“б“ касаеща случаите, при които са приложени дискриминационни критерии/условия/спецификации, но е налице минимално ниво на конкуренция, т.е. получени са две или повече оферти, които са допуснати и отговарят на критериите за подбор. Това води до незаконосъобразно ограничаване кръга на участници, в нарушение на [чл. 49 ал.1 от ЗОП](#), който гласи, че техническите спецификации трябва да осигуряват равен достъп на кандидатите или участниците до процедурата за възлагане на обществената поръчка и да не създават необосновани пречки пред възлагането на обществената поръчка в условията на конкуренция , което значи, че установеното нарушение може да нанесе вреда на бюджета на Съюза.

Горното установява осъществяването и на третия елемент на фактическия състав на нередността. Т. е в частта на наложената финансова корекция оспореният административен акт се явява законосъобразен.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане за присъждане на съдебни разноски, на основание [чл. 143, ал. 3 от АПК](#) съдът следва да осъди жалбоподателя да заплати на Министерство на околната среда и водите - юридическото лице, в чиято структура се намира органът - ответник, претендираните разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., предвиден в чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

С оглед на изложеното жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

По изложените съображения АССГ, III отделение, 62 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ –МВР /ГДПБЗН-МВР/, представлявана от директора – гл. комисар Н. Н., чрез процесуален представител юристконсулт И. В. срещу Решение от 26.06.2020 г. на Ръководителя на Управляващия орган на Оперативна програма "Околна среда 2014 - 2020 г. за определяне на финансова корекция по реда на [чл. 73 от Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове](#) в размер от 5 % от засегнатите от нарушенията и признати от УО на ОПОС за допустими за финансиране по ОПОС 2014-2020 разходи от стойността на договор № 1983опд-26/04.05.2020 г. с изпълнител [фирма] на стойност 1 197 905,92 лв. без ДДС.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ –МВР /ГДПБЗН-МВР да заплати на Министерство на околната среда и водите направените по делото разноски за юристконсултско възнаграждение в размер на 100/сто/ лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: